

Babyboomers kunnen bouw rusthuizen mee bekostigen

2011/81
18 | 10 | 2011

Brieuc Van Damme
Fellow

Op enkele eenzame vergrijzingsnegationisten na is iedereen het er over eens dat de demografische verschuivingen ons systeem voor een enorme uitdaging plaatsen. Door de nakende verdubbeling van de groep zorgbehoevende ouderen komt de toegankelijkheid van onze ouderenzorg in gevaar, want bij ongewijzigd beleid moeten we vanaf vandaag netto iedere week 1 rusthuis bijbouwen, 40 jaar lang. Dat dit geen sinecure wordt illustreert de evolutie van de woongelegenheden in woonzorgcentra de voorbije jaren. Die zijn in 10 jaar tijd met slechts 2,8% gegroeid, met wachtlijsten tot gevolg.

Dat beseft ook Vlaams Minister voor welzijn Vandeuren. Hij besliste vorige week 100 miljoen extra te injecteren in de bouw en renovatie van ouderenzorginfrastructuur. De Minister heeft bovendien beloofd in 2012 even vrijgevig te zijn. Maar ook dit subsidiefeestje zal eerder vroeg dan laat aflopen. Extra middelen en extra infrastructuur zullen nodig zijn in een economische en budgettaire context die de re-

flexmatige inschakeling van de overheid en de sociale zekerheid namelijk onmogelijk maken.

Een culturomwenteling die de oudere emancipeert en centraal stelt, en waarbij de senior ook voor zichzelf zorgt, zal door de dynamische en kapitaalcrachtige babyboomgeneratie worden gedreven. Senioren zullen daarbij geholpen worden door een beschikbaar inkomen dat 12,5 pro-

cent boven het nationale gemiddelde ligt en de voorbije twintig jaar spectaculair steeg.

“

Er moet werk gemaakt worden van een regulerend kader dat de sociale ondernemer fiscale zekerheid biedt, en de gebruiker sociale zekerheid garandeert.

”

Via slimme financiële constructies kan een deel van de infrastructu-

urbehoefte met andere woorden door de babyboomers zelf gefinancierd worden. Verschil-

lende initiatiefnemers ontwikkelden bijvoorbeeld een systeem van obligaties met woonrecht. Dat werkt zo: de obligatiehouder ontvangt een jaarlijkse rente zolang hij niet in zijn serviceflat woont. Wanneer hij op oudere leeftijd beslist in zijn appartement te trekken, heeft hij het recht deze te bewonen. Een belegging die transactie kosteloos overgaat in een woonoplossing op maat dus.

Publieke zorgverstrekkers en mutualiteiten werken gelijkaardige denkpistes uit. Aan interessante initiatieven geen gebrek; aan een regulerend kader dat misbruiken voorkomt en een coherente beleidsvisie die slapend geld wak-

ker maakt daarentegen wel. Zo staat een verhoging van de roerende voorheffing op Di Rupo's verlanglijstje. Deze zou lineair opgetrokken worden van 15 naar 20%, en dus ook obligatiehouders treffen die vandaag willen investeren in hun zorg voor morgen. Kortom, erkende zorginitiatieven, zij die op spaargeld draaien inbegrepen, moeten van de voorgestelde belastingverhoging worden vrijgesteld om dergelijke initiatieven van de grond te krijgen. Uiteraard dient deze gunstmaatregel tijdig geëvalueerd te worden, zeker wanneer de markt voor zulke beleggingen zelfdragend wordt. En daarnaast moet werk gemaakt worden van een regulerend kader dat de sociale ondernemer fiscale zekerheid biedt, en de gebruiker sociale zekerheid garandeert.

Uiteraard moet het gat in de begroting ook dichtgefietst worden via nieuwe inkomsten. Maar laten we deze halen daar waar ze het minst maatschappelijke brokken maken. Door een deel van de zorginfrastructuur door

kapitaalkrachtige babyboomers en medioren te laten financieren komen meer middelen vrij voor zij die niet anders kunnen dan op de overheid terugvallen. De ontwikkeling van erkende initiatieven moet je vanuit het beleid reguleren en aanmoedigen, niet afstraffen. Beschouw de spaargelden van de babyboomgeneratie, de rijkste uit onze vaderlandse geschiedenis, dus als een financieringspartner voor iedereen, en niet als het voorrecht van enkelen.

Het komt er op aan onze structuren, instellingen en financieringsmechanismen oordeelkundig aan te passen aan de tektonische verschuivingen van een verouderende maatschappij. Wanneer we daarin slagen, dan zal de vergrijzing zich in de ouderenzorg langs haar beste kant laten zien: een leeftijdsvriendelijkere en

rijpere samenleving, die solidariteit effectiever en doelgerichter organiseert.

Brieuc Van Damme, econoom Itinera Institute en gastdocent UGent. Auteur van het boek 'Het grijze goud' (Roularta 2010).

Verschenen op www.tijd.be op 17/10/2011.

Voor duurzame economische groei en sociale bescherming.